

בעזהש״ת

קול אמונה

דא״ח מכ״ק רבינו הקוה״ט זי״ע
מקרעטשניף

דא״ח שב״ק פ׳ שמיני תש״מ – מכת״ק

דא״ח בס״ג פ׳ שמיני תשס״ב

גליון תתס״ה

לע"נ

הרה"ח המפואר רוזף צדקה וחסד
מוהר"ר יעקב במוהר"ר שמואל יוסף

ז"ל

היעדער

הונצה ע"י בנו שיחי

יו"ל

ע"י מערכת קול אמונה

קרעטשניף

עיה"ק ירושלים תובב"א

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רח' אבינועם ילין 5

ת.ד. 50163

איסור השגת גבול יודע

© כל הזכויות שמורות

סדר ועימוד

"המהודר"

(+972) 05731 53883

דא"ה שב"ק פ' שמיני תש"מ – מכת"ק

ומכוונין עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמות ולהתגברות כח השכלי, עד שהיו מגיעים קרוב למעלת הנבואה. והנה הנביאים בעת נבואתם הרי הם בדביקות גדול עד שיכלה כח הגוף לגמרי כמו שכתב הרמב"ם (הל' יסודי התורה פ"ו ה"ב) ש'אבריהן מזדעזעין וכח הגוף כשל ועשתנותיהם מתרפות' ואז 'תשאר הדעת פנויה להבין מה שתראה' וכו'.

ולכך י"ל דהחסידים הראשונים הכינו עצמם לפני התפילה בהתבוננות עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות ממש, אך כשהגיעו לתפילה עצמה לא היה אפשר שיהיו בהתפשטות הגשמיות, כי אם כן אין מילה בלשונם והרי הם כאבן דומם מגודל הדביקות, אלא בעת התפילה עצמה ירדו קצת ממדרגה זו, אך נשאר בהם רשימו מזה, ונתן הדבר כח ועוז לתפילה עצמה.

ובנידון דידן י"ל דהשבעת ימי המילואים היו מלאים הכנה לעבודתם, כמו שנאמר (ויקרא שם לג) 'כי שבעת ימים ימלא את ידכם', ובימים אלו היו מסתכלים ורואים איך משה רבינו עובר עבודתו הקדושה ששימש בכל ז'

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל וגו'. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ויקרא ט, א ו). ויש לרמוז בזה בהקדם מה שמסיים בפרשה הקודמת, שצוה משה לאהרן ובניו (שם ח, לג) 'ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים' וגו'. ואח"כ חזר ואמר להם (שם, לה) 'ופתח אוהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים' וגו', ולכאורה מהו כפל הדבר. גם מה שאמר להם (שם, לו) 'ושמרתם את משמרת ה' ולא תמותו כי כן צוית', והעיד הכתוב 'ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה'. ופירש רש"י 'להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל'. ולכאורה הלא שבעת ימי המילואים היו רק הכנה לעבודה ולא העבודה עצמה, ולא היו צריכים לעשות בהם הרבה, רק סמיכה על הקרבנות ובישול הבשר, ומהו השבח הגדול ששיבח הכתוב אותם 'שלא הטו' וכו'.

ויש לרמוז בזה דהנה אמרו חז"ל (ברכות ל:) ד'חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין, כדי שיכוונו לבם לאביהם שבשמים', ואיתא בשולחן ערוך (או"ח סי' צח סעיף א) 'שהיו מתבודדים

היראה^ב, והם מדריגות רצוא ושוב כידוע^ג, ומעלתם בהכנה זו דימי המילואים היתה 'שלא הטו ימין ושמאל' היינו שלא הטו פעם ברצוא ועליה ופעם בבחי' שוב למטה ביראה, אלא רק בבחי' רצוא באהבה דכלות הנפש בדביקות.

וזהו שהמשיך הכתוב 'ויהי ביום השמיני' היינו אחר ההכנה דשבעת ימי המילואים 'קרא משה לאהרן ולבניו, ולכאורה לא היה צריך לקרוא להם הלא שמה היו. אמנם קרא אותם שירדו מדביקותם לבוא לעשות העבודה בפועל ממש. וזהו שנאמר 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו' דייקא 'וירא אליכם כבוד ה'" דהעיקר הוא שעתה על ידי העשיה בקבלת עול מלכות שמים וביראה בבחי' שוב דייקא, בזה

ימי המילואים^א, וזהו 'ופתח אוהל מועד תשבו' היינו ההכנה לעבודה שלהם היתה לישוב שם שבעה ימים רצופים בדביקות, וגם הזהירם 'לא תצאו' להפסיק מדביקות זו, כי מזה דוקא ישאר רשימו לכל העבודה תמיד, ורק הסמיכה ובישול היו יכולים אז לעשות, ואמר להם 'ושמרתם את משמרת ה'" היינו שישמרו מדריגה זו לעולם שאין צריך כח הפה ולשון לזה, אלא רק להסתכל ולהתבונן בעבודת משה ולהיות בדביקות בהתפשטות הגשמיות, וזהו 'כי כן צויתי' שתשאר לכם בחי' זו בבחי' 'כן' תמיד.

וזהו 'ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה', דזהו 'שבחן שלא הטו ימין ושמאל', ד'ימין' הוא בחי' חסד ואהבה, ו'שמאל' בחי'

- א. עיין בתענית יא: ע"ז לד. וברש"י ויקרא ח, כח.
 ב. ראה בתיקון"ז ה. 'אהבה מסטרא דימינא אהבת חסד'. וע"ע שם עג: 'יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא, ואהבה אתקריאת מסטרא דימינא'.
 ג. עיין בליקוטי תורה להרב פר' ראה יט, ד: 'ואותו תיראו' הוא בחינת שוב, כי 'תלכו' הוא בחי' רצוא הלוך ונסוע ממדריגה למדריגה באהבה כו', והשוב הוא להיות 'תיראו' יראה. וע"ע שם פר' תצא לה. 'יתבונן המשכיל להיות ג"כ בבחי' רצוא ושוב באהבה וחשיקה וחפיצה להיות נמשך אחר שרשו להתכלל באור ה' שהוא קדוש ומובדל כו', ושוב ביראה להיות מקבל עול מלכות שמים למטה כמ"ש (דברים יז, טו) 'שום תשים עליך מלך', וכמארז"ל 'אם רץ לבך שוב לאחד' שיעשה מכוון לשבתו ולהיות ה' אחד שורה למטה כמו למעלה'. ועיין גם באור תורה (מעוררש) פר' האזינו ד"ה במדרש: 'הנה ידוע כי עבודת הבורא המוטל על האדם הנה הוא בב' אופנים, באהבה וביראה, והנה מצינו גם במלאכים ב' מידות הללו שנאמר (יהווקאל א, יד) 'והחיות רצוא ושוב' כמו שפי' רש"י ז"ל 'רצוא' שהם רצים להתקרב ולראות את השכינה אשר למעלה מראשיהם, ומחמת היראה הם שבים ומתחבאים. ויש לומר כי 'רצוא ושוב' רומזים אל ב' מידות אהבה ויראה, כי מילה 'רצוא' הוא אהבה, ו'שוב' היא יראה 'בוש' ממנו. והיוצא מזה שצריך האדם לעבוד עבודת הבורא בשלימות דהיינו יראה ואהבה'.

'וימלטם' מרדת שחת היפך החיים ח"ו. ויתפרש על דרך שאמרו חז"ל (תענית ח:): דבימי רבי שמואל בר נחמני היה רעב ומיתה, ו'אמרי היכי נעביד, ניבעי רחמי אתרתי לא אפשר, אלא ניבעי רחמי אמותנא' ואת הרעב נסבול. ואמר להו רבי שמואל בר נחמני להיפך 'ניבעי רחמי אכפנא, דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב, דכתיב (תהלים קמה, מז) 'פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון' עיין שם. ובזה ירומז הכתוב כאן 'וישא אהרן את ידו ויברכם' דנשא אהרן את 'ידו' היינו דאם רוצה מהשי"ת רפואה וחיים מרדת שחת כנ"ל, אזי העצה לזה קרינן בכתוב 'ידו ויברכם' שיברכם בשפע רב כנתינה בב' ידים, ו'כי יהיב רחמנא מזוני' היינו שפע הברכה 'לחיי הוא דיהיב', ובבקשת רחמים על השפע ממילא יהיה רפואה וחיים, וליכא מידי דלא רמיזי באורייתא.

וישמע משה וייטב בעיניו (ויקרא י, כ). לכאורה מה היה צריך לומר 'וישמע משה' הלא בודאי שמע מה שאהרן דיבר אליו. אמנם מרומז בזה דשמע משה איך שאהרן אומר על כל מה שפעל והקריב באותו היום 'הייטב בעיני ה' (שם, יט), ולזה שמע משה 'וייטב בעיניו', דבאמת אף בעבודות היותר

ימשיכו בחי' 'וירא אליכם כבוד ה'', דע"י הפעולה והעשיה בקבלת עול מלכות שמים, על ידי זה דוקא יפעלו בעולם התגלות אורו יתברך 'וירא אליכם כבוד ה'.

ואיתא בתורת כהנים (ספרא שמיני מכלתא דמילואים) על פסוק זה ש'אמר להם משה לישראל אותו יצר הרע העבירו מלככם ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום וכו', עשיתם כן 'וירא אליכם כבוד ה''. היינו שאמר לישראל שיסתכלו בעבודת אהרן ובניו איך שירדו מדביקות כדי לפעול העשיה בפועל 'ביראה אחת', ובזה 'אותו היצר הרע העבירו מלככם' היינו היצר הרע שרוצה לחלק את הגשמיות מהרוחניות ולומר שהם דברים נפרדים, באמת לא כן הוא, רק גם החומר וגשמיות העולם מוכרח להתעלות, ואם 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו' בקבלת עול מלכות שמים בעשיה דוקא, אזי 'וירא אליכם כבוד ה'' בהתגלות למטה, והבן.

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם וגו' (ויקרא ט, כב). הנה כתיב 'ידו' וקרינן 'ידיו'. ויש לרמז בזה דהנה 'ידו' הוא ר"ת 'ישלח ד'ברו ו'ירפאם וגו' (תהלים קו, כ), היינו שישלח רפואה

שאמרו (שמות טו, ז) 'ונחננו מה'^ד, ו'שניהם שקולים זה כזה' כידוע^ה.

נעלות וגבוהות בקדושה, תמיד צריך להיות בשפלות רוח והכנעה, ולהסתכל ולהתבונן שוב אם ייטב הדבר 'בעיני ה'', וזה היה מדריגת משה ואהרן כמו

דא"ה בס"ג פ' שמיני תשס"ב

מעלה זו אצל ירא שמים, ומדוע נחשב זאת למדריגה גדולה.

והעניין הוא כמובא בספרים הקדושים על מאמר הגמרא 'אין אני והוא יכולים לדור בעולם' (סוטה ה.), כי אם יש אצלו ח"ו בחינה של 'אני והוא', היינו שנחשב הוא כדבר נפרד מבלעדי ה' חלילה, אז אין ה' שורה עמו.

וכתוב (באר היטב סי' ס"א סק"א) לכוון באמירת 'שמע ישראל' כדלהלן, בתיבות 'ה' אלוקינו' לכוון 'אנכי ה' אלקיך', ובתיבות 'ה' אחד' לכוון 'לא יהיה לך אלהים אחרים', ובא לרמוז כי גם כשזוכים לעסוק בדברי תועלת יש להיזהר שלא יהיה לך אלהים אחרים, וכמו שזקה"ק זי"ע היה אומר 'וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'' (בראשית יב, ד), כאשר אדם הולך באופן 'כאשר מדבר

וישמע משה וייטב בעיניו (י, ב). וברש"י 'הודה ולא בוש לומר לא שמעתי'. ובפשטות הכוונה כדאיתא בגמרא (זבחים קא:): 'אלא אמר שמעתי ושכחתי', וצריך להבין מה היה הרבותא שאמר לא שמעתי, אלא שמושה רבינו לא היה צריך לומר כלום, וכשאהרן הכהן ענה אותו תשובה נכונה היה יכול לשתוק ולא לומר כלום, אלא שלא רק שלא היה למושה חלישות הדעת מזה שנצחו אהרן אלא אדרבה ויישמע משה וייטב בעיניו, שהיה לו הנאה מזה שהזכירו אהרן דבר חידוש ששכת, ומזה למדו רז"ל שהודה ולא בוש.

וזהו הבחינה של 'מודה על האמת', שאומרים בכל יום 'לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ומודה על האמת', ולכאורה צריך להבין מה שייך

ד. ראה ברש"י שם: 'ונחננו מה' מה אנחנו חשובין'. ועיין חולין פט.

ה. ראה ברש"י שמות ו, כו: 'הוא אהרן ומשה' וכו', יש מקומות שמקדים אהרן למושה ויש מקומות שמקדים משה לאהרן, לומר לך ששקולין כאחד. וכן הוא במדרש בר"ר א, טו. וכתוספתא כריתות פ"ד מ"ז.

ובדבר זה יש מחלוקת בין חכמי הגמרא והזוהר, כי בגמרא איתא 'לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה כי מתוך שלא לשמה בא לשמה' (סנהדרין קה:), ומדוע הביא בתניא את דברי הזוה"ק כי אורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת לעילא.

ומאריך הרבי בעל התניא לבאר שגם לפי דעת חכמי הגמרא יש חילוק בין לימוד תורה לשמה או שלא לשמה, שרק אם אדם מהרהר קודם הלימוד והתפילה וקודם כל מצווה 'אשר קדשנו במצוותיו וציוונו' מלשון צוותא חדא, שהוא מקיים את המצווה כי כל המצוות הם רצון הבורא יתברך שמו, אזי נעשה מזה צינור למעלה כי 'רצון' אותיות 'צנור', מה שאין כן לימוד תורה שלא לשמה שאינה פורחת לעילא, והא ראיא שאיתא בגמרא (פסחים נ:), רבא רמי כתיב (תהילים נז, יא) 'כי גדול עד שמים חסדך' וכתיב (שם קה, ה) 'כי גדול מעל שמים חסדך', הא כיצד, כאן בעושין לשמה וכאן בעושין שלא לשמה, הרי מצאנו מפורש בגמרא שהעושין שלא לשמה אינו מגיע רק עד לשמים ולא פרחת לעילא.

וכן אני מפרש את דברי רש"י עה"פ 'פסח הוא לה' (שמות יב, יא) וז"ל, 'הקרבתו הוא קרוי פסח על שם הדילוג

אליו ה" בכל העניינים, ועוסק בענייני שבירת החומר, אזי 'וילך איתו לוט', שבא אליו היצר ומפתהו לחשוב שעשה כבר מאומה.

וכמו שעתה זכינו לערוך את הסדר בליל פסח, והוא מהזמנים גדולים ועת רצון חזק מאוד, ככל הדברים ששמענו מפי הצדיקים, וכמו שאמר זקני הרבי ר' מרדכי' לי זי"ע עה"פ (ויקרא ו, ט) 'מצות תאכל במקום קדוש', כי כשאוכלים מצות בליל פסח צריך המוח להיות במקום קדשי קדשים של מעלה, ועל אף שלא כל אחד זוכה לזה, מכל מקום ע"י אמונה פשוטה יכול כל אחד להשיג הכל, כמו שאמרנו כי אחר שהיה 'ויראו העם את ה'" והגיעו למדריות גדולות, הורידו עצמם למדריגה של אמונה 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו, כי ע"י אמונה אפשר להגיע להכל, ואפשר להביא סמך לזה כי רוחניות אינו תופס מקום.

הנה ידוע הא דאיתא בספה"ק מאור עינים ונועם מגדים, כי מה שהגמרא אומרת 'בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין' (קידושין ל:) הוא רק תורה לשמה, ועל דבר זה שאלו תלמידיו את הרבי בעל התניא זי"ע, כי ידוע שבכל פעם כשיש בין מחלוקת בין הנגלה והנסתר ההלכה בפשטות כנגלה,

ואראך מתבוססת בדמיוך ואומר לך בדמיוך חיי ואומר לך בדמיוך חיי' (יחזקאל טו, ו), והמצווה עלתה לשמים ע"י המסירות הנפש שהיה לבני ישראל ששחטו אלוהיהם של אלו, ויש דעות אם היו ישראל עובדי ע"ז ומכל מקום אע"פ שהאמינו באלקי ישראל, היה קשה להם אחר שראו הרבה מכות שבאו על מצרים ועם כל זה לא שילח עדיין פרעה את העם, ומי יאמר שעתה יאבה לשלחם, ועם כל זאת הרהיבו עוז לשחוט את עבודתם של המצרים ולהתגרות בהם בפומבי, ועתה אם יעשו את המצווה כדי שבזכות זה יזכו לצאת בארץ מצרים ועי"ז יהיה 'וראיתי את הדם ופסחתי עליכם' לא יהיה בזה תועלת עוד, כי מצווה שאינה לשם שמים אינה עולה למעלה, ורק כשהמצווה עולה למעלה לשורשה אז היא מוציאה את סגולתה שיש בשורשה למעלה כאמור, אבל אם יעשו זאת להנאת עצמם לא יועיל עוד, על כן אומר רש"י 'פסח הוא לה', שאמנם הקרבן קרוי פסח על שם הדילוג והפסיחה שהקב"ה מדלג בתי ישראל מבין בתי מצרים, אבל עם כל זאת 'ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים', כי אם לא כן לא יועיל לכם כלום.

והפסיחה שהקב"ה מדלג בתי ישראל מבין בתי מצרים, וקופץ ממצרי למצרי וישראל אמצעי נמלט, ואתם עשו כל עבודותיו לשם שמים, וביארנו העניין כי הנה כל מצווה יש לה שורש למעלה, ולמשל כשאדם עושה חסד מבאר הרבי בעל התניא שמעורר בזה למעלה בשורש העליון כוח חסד העליון, ולא רק לעצמו משפיע חסד אלא משפיע חסד על כל ישראל, וכדאיתא בשם הבעש"ט הק' זי"ע 'ה' צלך' שה' מתנהג אם האדם כצל שנוטה להיכן שהאדם נוטה, וכן אומר האור החיים הק' עה"פ 'ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו' (שמות כג, יג), כי כל מצווה יש לה כוח וסגולה לשמור אבר אחד, ואם היה השי"ת מגלה סגולת כל מצווה היו אנשים מניחים מצווה אחת ועושים את מה שצריכים לסגולתה, אך אליבא דאמת רק 'ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו', שאם תעשו כל מה שאמרתי אליכם אז תשמרו מכל רע, כי כל מצווה יש בה כוח ששומר את האדם בכל העניינים בגשמיות וברוחניות, וע"י שתעשו כל אשר אמרתי אליכם אזי תשמרו בכל העניינים.

וכיוון שהמצווה של פסח היה צריך לעלות למעלה ולעורר זכות על בני ישראל, כדכתיב 'ואעבור עליך

כראוי ובאמת בקדושה וטהרה לייחד שמו יתברך שמו בכל התורה כולה, אזי התורה הולכת רק עד שמים, ואין לה הכוח להגין ולהציל, כי רק בעושה לשמה שתורתו עולה מעל השמים אז היא יכולה להשפיע שלא יהיה לרע שליטה עליו, ולקיים דברי התניא אלו הוא שווה לכל נפש, כי די לחשוב בזה קודם שהולכים להתפלל וללמוד, ובשמים מחשיבים סוף מעשה במחשבה תחילה.

ובזה יתבאר מעלת 'ומודה על האמת', כי בשעה שלומדים עם חברותא וכדומה, ונחלקו בהבנת הדברים זה אומר בכה וזה אומר בכה, אם כל אדם רוצה לנצח ולהוכיח את צדקת דבריו, אזי אפילו כשמוכח שאליבא דאמת אינו כדבריו, אבל הישות העצמית אינה מנחת לו שיגיע לאמיתה של תורה, כי גאוותו חשובה אצלו יותר מאמיתה של תורה, אבל אם הוא ירא שמים הוא שמח להיות מודה על האמת, על בן אומרים בכל יום 'לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ומודה על האמת', כי זהו הסימן שהוא ירא שמים אם הוא מודה על האמת, כי מי ביקש ממנו להודות על האמת והרי הוא יכול לשתוק ולא לומר כלום, וכיוון שלא די

וזהו העניין של לימוד תורה לשמה, על דרך שפירש"י על דברי הגמרא 'למיימינין בה אורך ימים' (שבת סג.), 'למיימינין של תורה, שמפשפשיין טעמיהן בדקדוק ובוררין כימין המיומנת למלאכה'. ובתניא מבואר כי בשעה שאדם לומד בעמקות דייקא, אזי לא רק שהוא דבוק בהשי"ת ע"י התורה אלא שנתייחד למעלה בא"ס ב"ה, וכן הוא בכל העניינים שבשעה שחושב שהולך להתפלל וללמוד כדי לעשות רצון ה' אז הדבר עולה למעלה, ולכן אמרו המאור עינים והנועם מגדים שרק לימוד באופן כזה מועיל, כי כשאדם זוכה ע"י התורה הקדושה שלומד בעמקות להיות דבוק תמיד בהשי"ת, ובמילא כל שולטני רוגזין ערקין ומתעברין מיניה, כי 'הלא כה דברי כאש' ואין לרע עליו שליטה ואז הוי לו התורה תכלין, אבל אם אין זוכים לזה צריך הרבה רחמים שיוכל לשבור את רצונותיו לפני בורא כל עולמים, ותמיד צריך לחשוב כי הנה אמרו רז"ל 'הבא ליטהר מסייעין אותו' (יומא לח:), ואם הוא באמת בא ליטהר איה איפוא הסייעתא דשמיא, והלא בתורת אמת כתוב כי הבא ליטהר מסייעין אותו.

ולפי דברינו יובן על נכון דברי התניא, שהלומד שלא לשמה ואין תורתו

לפעמים בפועל ממש, ולפעמים גם בפניה, ומאיתו לא תצא הרעות שהיתה לו ירידה אלא הוא גרם לעצמו, כמאמר העולם שאין אחד שהוא שונא לאדם יותר ממנו עצמו, אעפ"כ אחר שבא לידי זה מבין שהירידה בא מחמת איזה סיבה ומתחיל לחשב הסיבות, ובמילא הוא לצורך עליה.

על דרך שמבאר הרבי בעל התניא את הטעם שהעושה תשובה מאהבה זדונות נעשין לו כזכויות, כי מי הביאו לידי תשובה מאהבה חזקה, כיוון שחטא על נפשו מאוד גרם לו החטא שיישבר בנפשו ולכן שב בתשובה עד למאוד, וכיוון שהזדונות הם גרמו לו התשובה מאהבה לכן נהפכו לו לזכויות, וכל זה אינם דברים שאפשר להבינם על פי דעת בעל הבית אך הם דברי אמת של התורה הקדושה.

עוד עניין יש של ירידה לצורך עליה, שיש לך אדם שהוא רגיל בתורה ובכל הנהגותיו, ואלו דברים דאמת מי שיש לו מנה רוצה מאתים, ואם אדם משיג להבין את חיות התורה הקדושה ולהבין את התענוג בעבודת ה' ואינו הולך הלאה, הרי זה סימן מובהק שלא השיג מאומה, כי הרי מי שיש לו מנה רוצה מאתים, ואם אינו מרגיש שחסר לו כלום אלא ממשיך הלאה באותו אופן

לו בזה אלא רוצה להודות על האמת בפירוש, זהו הסימן שלומד תורה לשמה, וזהו הסימן שהוא ירא שמים.

ובזה מובן מה שהתורה מפלגת במעלתו של משה רבינו וכתבה עליו 'וייטב בעיניו', להודיע שבחו שלא שתק והודה לדברי אהרן אלא אמר שמעתי ושכחתי, כי שמה בזה שיכול להיות מודה על האמת, וע"י שזוכים לתורה לשמה מתדבקים בשורש למעלה ובמילא הוריד עי"ז מדריגה גדולה יותר של משה רבינו כדאיתא בזה"ק (ברע"מ סוף פ' משפטים).

זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ה, ה). יש הרבה דברים בהנהגות הבורא יתברך שמו בעולם שלפי דעת בני אדם היו מבינים הרבה דברים אחרת, אבל כתוב 'נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ה'' (איכה ג, מ), ובכל עניין שנתהווה בעולם על אופן שאין רואים רחמי שמים זהו אותו העניין כמו שיש ירידות וידוע שכל הירידות שהם צורך עליות, והטעם שצריך להיות לאדם ירידה איתא בספה"ק על כמה אופנים, אופן המר הראשון הוא מפני שלא זכה לעשות עבודותיו לשם שמים, אלא התנהג באופן של 'וחוטא אחד יאבד הרבה טובות', וחוטא אחד הוא

רשעים על כן באה הצרה הזאת, אלא צריך להכניס בתוך הלב שב"ה הגיע הזמן שגם מי שהיה נדמה לו שהציונים יכולים להועיל מאומה ולשטות בכל בני ישראל, רואים עתה בעו"ה שנשפך דמם של בני ישראל בגלל הציונים, ובני ישראל צריכים לישא עיניהם רק לאבינו שבשמים ולצעוק עד מתי.

וכשיפשפש האדם בדרכיו יכול להביא את הגאולה, כדאיתא בגמרא (קידושין מ:): 'עשה מצוה אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות', 'נחפשה דרכינו ונחקרה' לחפש מדוע אירע לנו כזאת, 'ונשובה עד ה'', כמו שמפרשים 'שובה ישראל עד ה' אלקיך', שבני ישראל מבקשים מהשי"ת 'השיבנו ה' אליך ונשובה', וזהו 'ונשובה עד ה'' שנראה בשמים גם כן בחינת תשובה.

וכל מצווה צריך לעשות כדי לזכות לכבוד ה', וצריך לעשות כל יום הכנה לתפילה, וקודם הלימוד לבקש מהשי"ת לשמור ולעשות ולקיים, וכשאומרים כל יום באהבה רבה 'והאר עינינו בתורתך ודבק ליבנו במצוותיך' צריך לחשוב האם הגעתי לאיזה הארה בתורה הקדושה, וכן בקיום המצווה, שסופרים ספירה כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, ויש להתבונן האם האיר

שהיה בשבוע שעבר ובשנה שעברה הרי זה סימן שלא עלה כלל, - איני רוצה לקטרג חלילה על בני ישראל ואיני אומר זאת אלא בדרך תוכחת מוסר אליבא דאמת כדאיתא בספרים הקדושים מתלמידי בעל שם טוב -.

לכן מפילים עליו מן השמים ירידה שלא ירגיש שום טעם בתפילה ובלימוד כלל, וגם מה שהיה לו עד עתה נאבד לו, וזאת כי גם מה שהיה לו לא היה באמת, כי אם היה לו מאומה היה עולה תמיד מעלה מעלה ומוסיף ללמוד עוד מסכתא ועוד מפרשים, ושומר יותר על עיניו וליבו, והיה מסתכל על מי שקורא בצייטונג כמשוגע, כי באותו זמן הוא יכול ללמוד ראשית חכמה ושאר ספרים ולדעת בעל פה, ולא רק שלא היה לו תאוה לקרות גם הוא בצייטונג ולדעת מה כתוב בה אלא שהיה מסתכל על הקורא כמשוגע, ואם אין מרגשים את היראה להשי"ת בזה האופן יש לדעת שלא הגיע לכלום, כי מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, וממילא אין שום קושיות על כל הדברים שעוברים על האדם חלילה.

השי"ת יעזור שכל בני ישראל יזכו לראות הטבת הבורא יתברך שמו, וכל מה שאירע עד היום בעו"ה לא תקפ"ץ, אך אין לחשוב כי כיוון שהם

הרי זה סימן כי מי יודע אם אין לו מאחוריו קופה של שרצים, ובימי הספירה הקדושים צריך לזכות להיפטר מכל זה.

אבל אם 'זה הדבר אשר ציוה ה' תעשו' אז 'יורא אליכם כבוד ה'', שתזכו להרגיש חיות בתפילה, ותהיו ששים ושמחים שאפשר לסיים עוד מסכתא בהצנע לכת, וכן היה דרך הבחורים מלפנים שאם היו רוצים להיות יראי שמים היו הולכים לשאול איזה ספרים ללמוד כדי להתדבק בהשי"ת כשאין אדם רואהו, וזהו 'יורא אליכם כבוד ה'', שכבוד ה' יראה אליכם ותראו שטוב לעשות למען כבוד השי"ת.

וכן אומרים אחר הספירה הקדושה 'אתה ציוותנו ע"י משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, כמו שכתוב בתורה, וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום כדי שיטהרו נפשות עמך בית ישראל מזהמתם, ואח"כ מוסיפים 'ולטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה, כי הגה איתא בספרים הקדושים 'וספרתם לכם', 'וספרתם' הוא מלשון ספיר ויהלום, 'לכם' לעצמכם.

והסימן של אדם שהגיע לעבודת ה' הוא שדואג גם לרעהו,

אור הספירה עליו, כי כל הספירות ישנם בכל אדם וכל אחד צריך להיות מרכבה לשכינה, חכמה מוחא בינה ליבא וכו' כדאיתא בפתח אליהו, וכל זה אינו קבלה ומדריגות, אלא זהו עניין שלא להיות כבהמה כל ימי חייו.

ולהגיע בכל עניין ובכל מצווה וכל תפילה וכל לימוד לכבוד ה' תלוי גם באהבת ישראל בינו לבין רעהו, ולכן קודם התפילה צריך לקבל על עצמו מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך, כי אם אין התאחדות אין השראת השכינה, כדאיתא בזוהר הק' ומוכא בתניא כי הקב"ה לא שרי בטורא דפרודא, ולזכות ליחודא שלים צריך להיות דבר הראשון התאחדות הלכבות של כל בני ישראל יחד.

וזה אמר משה רבינו לבני ישראל 'זה הדבר אשר ציווה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'', כי בני ישראל היו שבורים ונכלמים כשראו שאין השראת השכינה וחשבו שלא נמחל להם חטא העגל כמו שפירש"י הק', ואפשר לבאר דבריו שכיצד יודעים שהקב"ה מחל על העוון כשרואים שיש סייעתא דשמיא, וסייעתא דשמיא מכונה ברש"י הק' בשם 'השראת השכינה', כי אני ה' שוכן בתוך בני ישראל, ואם אדם אינו מרגיש קדושה וטהרה ואינו מרגיש יראת ה',

שמוטל על אחריותו דם ישראל לא היה מדבר בבית המדרש, ולא היה שולט דינים על בני ישראל, ויה"ר שהשי"ת יכנים בתוך לבבות ישראל שכולם יקבלו על עצמם שלא ידברו עוד בבית המדרש ולא באמצע הלימוד, ומוכטח אני שנראה נפלאות גדולות ממש בקרוב.

ובימי הספירה הקדושים צריך להתבונן בכל העניינים מה אפשר לפעול כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל מזוהמתם, וכל בחור שיש לו קצת שליטה על רעהו ורואה שהולך ברחוב בנשיאות עינים יצעק לו מיד שהוא שייגעץ, ואם הוא רואה שמתיר לעצמו לדבר מה שהוא רוצה יבקש ממנו ברחמים, רעי היקר חוסה נא על נפשך כי עוד תתחרט על זה, וכן בכל הדברים שבענייני העולם הזה שיהיה כבוד אלקיך עליך בארץ, או נשים שמכירות נשים אחרות או שכנות או עם נערות וכדומה, צריכים לדאוג שייצאו לרחוב רק באופן שלא לנקר את העיניים, ואיש את רעהו יעזורו, וכידוע דברי זקני הרה"ק ר' ארון לייב הגדול מפרימישלאן זי"ע, - אשר זקה"ק זי"ע העיד עליו שהיה יכול לדבר עם אליהו בכל עת שרצה, - 'משארותם צרורות בשמלותם', מה שעוד נשארנו בגלות הוא מחמת המאדעם ר"ל, אליבא

כדאיתא בגמרא (שבועות לט.) 'כל ישראל ערבים זה לזה', ולהזהירם שלא לדבר בתפילין או בבית המדרש, או מלדבר לשון הרע ח"ו על אחד שעובר על ידי דיבור אחד על כמה לאויין, היו מקומות שאנשים גילחו את הזקן בתער, ורציתי להטיל פחד עליהם שיבינו שכל גילוח הוא חמש לאויין, ושאלתי אחד מהם האם אתה אוכל לפעמים בשר חזיר, ומיד הודעזע כל גופו וענה חס וחלילה, ואמרתי לו כשתעלה למעלה תמצא שאכלת כל שבוע חמש פעמים בשר חזיר כי עברת על חמש לאויין שבתורה, וכן מבאר החפץ חיים העניין של בין אדם לחבירו, שנכל דיבור אחד של לשון הרע עובר על הרבה לאויין ר"ל.

וכמעט בטוח אני שכל התפילות שמתפללים כעת שבני ישראל יפעלו ולא יהיה חלילה שפיכות דמים עוד, יתקבלו אם כל בני ישראל יקבלו על עצמם שלא לדבר בבית המדרש ולא לדבר באמצע הלימוד, וכל אחד צריך להבין את האחריות הגדולה שמוטל עליו, שהוא דיבר איזה דיבור מפני שחשק לו לומר איזה דבר, ולפעמים מתוך זה הוא נכשל גם לדבר בקדיש, אבל בזהר איתא כי בכלל לדבר בבית המדרש מעכב הגאולה, ואם אדם חושב

וגם כשרואים שהמצב הוא טוב אין הפשט שעתה אפשר לעשות מה שרוצים, אלא צריך תמיד לחשוב מי יודע מה ילד יום, וכי עלה על לב אחד כי אמריקע עם גאוותה יוכלו כמה גויים יוכלו לעשות בה חורבן גדול ר"ל, ומי יודע מה ילד יום, ויעזור ה' שיהיה די כמה שהראו לנו עד עתה, אולם צריכים לקבל על עצמנו באמת את כל אלו העניינים, והבורא כל עולמים ירחם שיתקבל כל תפילות בני ישראל שהתפללו ובקשו בחדשים אלו ויתעורר רחמים בשמים, כי מה רוצים מבני ישראל בשמים אם גם בתוך הגלות המר והחשך עדיין יש אידישקייט בעולם.

ויעזור השי"ת שכל בקשות ישראל יתמלאו לטובה ולברכה, ויחד עם כל בני ישראל שבארץ ישראל ושכל העולם נישא עינינו השמימה לבקש שיסתכלו עלינו מן שמים ברחמנות, ושנוכה שיהיה עת גאולתנו ופדיון נפשנו, ונוכה עם כל ישראל יחד במהרה דידן לראות התגלות כבוד שמים עלינו בביאת משיח בן דוד, ותחינה עינינו בשוכך לציון ברחמים.

דאמת אנו כבר קרוב לזמן הגאולה שלימה, וידוע מה שאמרו הצדיקים הקדושים כי קודם עת הגאולה וועט מען זיך דארפן דראפען אויף גראדע ווענט בענייני אמונה, ואנו צריכים להתאמץ לקדושה וטהרה ולהעביר את דרך הטבע מן העולם.

ובפרט באלו העניינים אשר בורא כל עולמים עזר וב"ה יש קיבוץ של הרבה מבני ישראל אלפי בתי מדרשות וישיבות, ויש בהם הרבה בחורים ואברכים טובים, והבחורים והאברכים הפחותים מהם אפשר להם לשאת עיניהם ולראות מה עבר עליהם ע"י הליכת בטל, ויאמרו לנפשם הנה חברי ורעי כבר הספיק ללמוד מאתיים דף גמרא עם תוס' אשרי מי שרואה בחור ירא שמים, וכשמתבוננים עלי מה אני ומה חיי.

ואחר שפועל לטהר נפשם של עמך ישראל מזוהמתם, אז אפשר להתקדש ולהיטהר בקדושה של מעלה, כי אם אין אחריות על שאר בני ישראל אין זוכים לקדושה מן השמים, כי זהו הדבר הגדול והחשוב ביותר בשמים שעוזרים שאר בני ישראל להתקרב אל עבודת ה' ויראת ה' כל היום.